

Bylo proto stížnosti částečně vyhověti a napadenou klausuli jako nezákonnou zrušiti.

(Krajský soud v Litoměřicích, č. j. R V 619/38.)

Dr. Frydrych.

Odbytné nemanželského otce.

Dne 17. VI. 1937 uzavřel stěžovatel jako nemanželský otec dítěte F. H. H., narozeného dne 19. II. 1931, s poručníkem a matkou dítěte smír, v němž se zavázal složit do jednoho měsíce odbytné v částce 8000 Kč. Při tom bylo také ustanoveno, že matka dítěte může používatí úroků z tohoto obnosu na výchovu a výživu dítěte, že však na kapitál smí býti sáhnuto jenom v případě zjištěné nouze dítěte. Kdyby pak z tohoto důvodu kapitál byl vyčerpán před tím než dítě se může samo živiti, může býti otec dítěte přidržen k nové alimentaci.

Dne 2. VI. 1938 navrhla matka dítěte, aby jí byl vyplacen na výživu dítěte z odbytného měsíčně obnos 120 Kč, jelikož jak ona, tak i její manžel jsou bez zaměstnání, odkázáni jsouce jenom na podporu v nezaměstnanosti, v důsledku čehož octlo se i dítě v nouzi. Poněvadž přítomný poručník tyto údaje potvrdil, vyhověl první soud napadeným usnesením návrhu matky a vyrozuměl o tom také otce dítěte, jemuž usnesení bylo doručeno dne 4. VI. 1938. Tento podal proti tomuto usnesení dne 18. VI. 1938, tedy včas, rozklad, pokud se týče stížnost s návrhem, aby napadené usnesení pro vadnost řízení a proto, že neodpovídá zákonu, bylo zrušeno.

Jest předně otázka, zdali otec dítěte jest vůbec oprávněn k rekursu, kteroužto otázku první soud nadhodil v usnesení ze dne 11. VII. 1938, kterým rozkladu stěžovatele nebylo vyhověno. Jinými slovy jde o to, zdali jest považovati otce dítěte za účastníka ve smyslu § 6 zák. č. 100/31 Sb. zák. a nař. Na tuto otázku jest dle názoru rekursního soudu odpověděti kladně.

Odbytné jest totiž smluvní náhradou (ekvivalentem) za plnění, jimiž jest nemanželský otec povinen podle zákona svému dítěti. Podle hospodářského účelu jest odbytné úhradním fondem, z něhož mají býti placeny veškeré náklady na výživu, výchovu a zaopatření dítěte a jenž má podle vůle stran pro všechny tyto účely vystačiti. Kdyby nevystačil, pak by nastoupila podle § 166 obč. zák. podpůrná vyživovací povinnost matky a jejich rodičů.

V tomto případě však strany ujednaly, že dojde-li k té okolnosti, že by odbytné nevystačilo, má nastoupiti opět alimentární povinnost nemanželského otce.

V případě smíru o odbytném získávají obě strany určité výhody, jednak však berou na sebe i určité nevýhody. Nemanželský otec zajišťuje si složením odbytného v určité, pevně stanovené výši klid pro budoucnost. Má tedy stěžovatel v tomto případě

zájem na tom, aby soud nedovolil, aby bylo sáhuto na složený kapitál anebo aby se tak stalo jenom v omezeném rozsahu. Jest tudíž účastníkem řízení a jako takový musí podle § 18, odst. 2. zákona č. 100/31 pod zmatečností řízení [§ 41, lit. g) cit. zák.] býti vyslechnut.

Poněvadž se tak nestalo, bylo usnesení zrušiti jako zmatečné a prvému soudu uložit, aby znova rozhodl.

(Krajský soud v Litoměřicích, č. j. R V 595/38.)

Dr. Frydrych.

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.

(Srov. Právník 1935, str. 316; 1936, str. 31, 390, 665; 1937, str. 313, 491; 1938, str. 229.)

31. Cizinec, stíhaný platným československým zatykačem k uplatnění čsl. trestního nároku, nemůže býti proveden územím ČSR. do ciziny. (Případ »Garsztein«, č. 2276/36-18 min. sprav.)

Ministerstvo spravedlnosti ve Varšavě požádalo o průvoz polského státního příslušníka N. z Rakouska územím ČSR. do Polska ke stíhání pro zločin podvodu spáchaný v Polsku. V zavedeném průvozním řízení bylo zjištěno, že táž osoba je stíhána v ČSR. zatykačem pro jiný zločin podvodu spáchaný v ČSR. Průvoz naší republikou nebyl proto povolen; naopak bylo učiněno opatření, aby N. byl z Rakouska vyžádán do ČSR.

Bylo uváženo, že N. jako osoba stíhaná platným československým zatykačem musil by býti po překročení hranic ihned zatčen a nemohl by býti proveden dříve, dokud by neučinil zadost čsl. spravedlnosti. Máť čsl. trestní nárok opřený o zásadu územní výsosti (§ 37 tr. z.) přednost před cizím trestním a extradičním (průvozním) nárokem (viz případ »Balzer«, extr. rozh. min. sprav. č. 21, Právník 1937, str. 491). Tuto přednost v zásadě uznává i smlouva s Polskem č. 5/1926 Sb. z. a n., když ve článku 35. a) a čl. 36 ve spojitosti s čl. 47, odst. 2 stanoví jako důvod k odepření průvozu, že osoba, jež má býti provázena státem dožádaným, je ve státě dožádaném stíhána pro t ý ž trestný čin. Avšak v našem případě nešlo o t ý ž, nýbrž j i n ý trestný čin! Skutečnost, že osoba je stíhána zatykačem dožádaného státu pro j i n ý trestný čin, než pro který jest o průvoz žádáno, není výslovně uznána v citov. smlouvě za důvod k odepření průvozu. Kdyby šlo o extradici a ne o průvoz, pak nebylo by důvodu extradici odpírati, nýbrž stačilo by o d r o č i t i provedení povoleného vydání podle čl. 38 citov. smlouvy na dobu, až obviněný učiní zadost spravedlnosti ve státě dožádaném. Avšak čl. 47, odst. 2 cit. smlouvy, jenž obsahuje výpočet průvozních podmínek, vynechal článek 38, takže »odročení průvozu« není smlouvě známo; také by nebylo dosti praktické, když stát dožadující má možnost zvoliti si za průvozní stát stát jiný. Této možnosti Polsko využilo a opatřilo si průvoz Německem.